

Espai d'espiritualitat

FESTA DE SANT FRUCTUÓS, FESTA DE LA COMUNIÓ ECLESIAL

Després del temps de la Manifestació del Senyor, el calendari litúrgic de casa nostra del mes de gener està dominat a l'arxidiòcesi per la solemnitat de sant Fructuós i els diaques Auguri i Eulogi. Les Actes del martiri, de tant llegir-les, se'ns han posat a dins i ens resulten familiars. Cada any són agradables de llegir i ens corprenen. Som portadors de la seva memòria. Som hereus dels cristians de l'antiga Tàrraco que, al vespre del fred 21 de gener de l'any 259, plens de tristesa, anaren a recollir entre les cendres els ossos del seu pastor i dels seus diaques, que tant havien estimat.

Les actes reflecteixen alhora la comunió de l'Església local i de l'Església universal. Amb les paraules: "Ara, em cal pregar per l'Església catòlica, estesa d'orient a occident", sant Fructuós fa do del seu martiri a tota l'Església. Per la pregària del sant bisbe en l'hora suprema del martiri, la comunió de l'Església local s'obre i és donada a la catolicitat de totes les Esglésies. El seu martiri fructifica en la Comunió dels sants i allí resplendeix. Són tantes les lliçons que podem aprendre de les Actes.

Vivim un hivern ecumènic i la comunió dins de la mateixa Església catòlica pot esdevenir trencadissa. La comunió eclesial reflectida en les Actes del martiri ens fa descobrir com a família eclesial. Cal persistir en la voluntat d'escoltar-nos sempre i de no erigir-nos en inquisidors dels altres. Ningú pot dir: "Tu ja no formes part de l'Església veritable perquè no penses com jo".

“ LA COMUNIÓ ECLESIAL REFLECTIDA EN LES ACTES DEL MARTIRI ENS FA
DESCOBRIR COM A FAMÍLIA ECLESIAL

Les Actes descriuen la comunitat com una fraterna, una comunió de germans. Els germans poden dialogar, però sense caure en la confrontació. Tant els ultraconservadors com els ultraprogressistes catòlics tenen un punt diabòlic, perquè separen els germans. Recordem les paraules del Senyor: "Una família dividida no pot durar". No hi ha res que el Senyor estimi tant com la unitat dels seus deixebles, que la celebració de sant Fructuós dins de l'Octavari de pregària per la unitat dels cristians sigui una festa de la comunió eclesial. Siguem conscients que sant Fructuós segellà aquesta comunió eclesial amb el seu martiri.

Rafael Serra Abellà, pvre.

Símbols i signes

LES LLÀNTIES DAVANT LES IMATGES

Encendre una llàntia és un gest personal que ens ajuda a visualitzar i exterioritzar la nostra pregària, feta en l'interior del nostre cor.

En la pietat popular està molt arrelat el costum d'encendre una llàntia davant la imatge d'un sant o de la Mare de Déu en les seves diverses advocacions, sobretot en moments en què la nostra fe vol demanar d'una manera especial la seva ajuda per les nostres necessitats, ja que són intercessors entre Déu i els homes. Reconeixent les nostres febleses i fragilitats, volem fer visible en aquella flama encensa la petició d'intercessió de santa Maria i tots els sants davant del Pare.

També podem encendre una llàntia en acció de gràcies per algun favor rebut, per recordar i pregar per alguna persona difunta, per venerar una imatge en el dia de la seva festa i mostrar el nostre amor i devoció a qui representa, o quan intercedim per les necessitats dels altres.

També tenim el costum d'encendre llànties quan fem una pregària en comunitat, per expressar la nostra unió amb el mateix Crist, present enmig nostre quan ens reunim en nom d'ell. La seva llum ens ajuda a participar i endinsar-nos en el misteri de proximitat, calidesa i amor entre Déu i la humanitat.

Crist mateix ens diu: Jo soc la llum del món (Jn 8,12). És en aquesta llum veritable que els cristians tenim la certesa de la nostra salvació perquè ella esvaeix les nostres foscores, pors i neguits, perquè ha vençut per sempre la foscor de la mort.

Meritxell Nin Mercader

Descobrim la Litúrgia de les Hores

QUAN EL SON JA ES PON

Vèiem en l'anterior article que un dels dos moments que fan d'eix a la pregària litúrgica era la pregària matinal, que anomenem Laudes. L'altre moment se situa al vespre, quan el dia declina, i en diem, és clar, Vespres. Els dos moments són la manera que tenim de començar el dia amb Déu i acabar-lo en ell, perquè, en paraules de sant Ambròs, «tota la jornada de la nostra vida aquí baix i el curs del dia troba en ell el seu principi i el seu final».

L'Ordenament general de la Litúrgia de les Hores (és a dir, la introducció a tot l'Ofici diví), en el número 39, ens diu quan se celebra la pregària vespertina: «Les Vespres se celebren en fer-se fosc i quan mor el dia». Per què? Perquè l'hora en què la majoria de persones ja han acabat les seves feines, i aquí cita sant Basili el Gran, cal «donar gràcies per tot el que hem rebut o que hem fet rectament».

El vespre també és el moment en què comencem a haver d'encendre els llums per veure'ns-hi. I, reunits per a pregar, donem gràcies per la llum del dia que ens ha estat donada, per la llum de la nit que no ens falta, i sobretot per Jesucrist, que és la llum veritable. Recordem aquell himne que les Esglésies d'occident i d'orient canten juntes: «Joiosa llum santa, que ens portes la glòria del Pare del cel immortal, Déu i Salvador Jesucrist. El sol ja s'ha post avui, però veient en el vespre la vostra llum, lloem tots els Pare i el Fill i el Sant Esperit de Déu».

El número 39 de l'Ordenament general també ens diu que, a la pregària del vespre, recordem la redempció del Senyor. Com diu el salm 140 (que resem a les primeres vespres del diumenge de la setmana I), «que pugi el meu prec davant vostre com l'encens; alço aquestes mans com l'ofrena del capvespre». El sacrifici vespertí del temple de Jerusalem no era més que l'ombra del de Crist, «aquell sacrifici vespertí —en paraules de Joan Cassià, monjo del segle IV— que fou lliurat pel nostre Salvador mentre sopava amb els Apòstols, quan va iniciar els misteris sagrats de l'Església, o que ell mateix va oferir al Pare per tot el món a la tarda del dia següent, sacrifici que inaugurava l'etapa darrera de tota la història».

Finalment, en perspectiva escatològica, del final dels temps, centrem la nostra esperança en aquella llum que no té posta i que ens ha estat revelada per Jesucrist. En paraules del màrtir i bisbe de Cartago sant Cebrià: «Preguem i demanem que torni el Crist i ens doni la gràcia d'una llum eterna».

Jordi Guàrdia Romeu

L'Eucaristia, pas a pas

LA PREGÀRIA EUCARÍSTICA - INTRODUCCIÓ

Presentades les ofrenes i dita l'oració, entrem en la pregària eucarística. Aquestes pregàries es varen anar formant en el temps a partir de les benediccions del culte jueu. A Roma, a finals del segle IV, ja s'utilitzava el contingut del que es convertiria en el cànon romà, l'actual pregària eucarística I. Mentre que en el ritu hispànic i a Orient hi havia més abundància de pregàries eucarístiques, en el ritu romà, el cànon romà va ser la única pregària eucarística fins al concili Vaticà II, quan es varen incorporar al missal de 1970 les pregàries II, III i IV.

L'any 1974 s'introduïren pregàries per les misses amb infants, amb un llenguatge de lloança i d'oferiment accessible per a ells, i el mateix any, en motiu de l'Any Sant de 1974, dues més sobre la reconciliació. El 1991 es va publicar la pregària per a motius diversos, a partir de la que es va crear el 1974 a proposta del sínode suís de 1972. La multiplicitat de pregàries ens permet expressar amb més riquesa la fe de l'Església en la litúrgia i la comprensió que ella té de la història de la nostra salvació.

La pregària eucarística és el centre de tota la celebració. És la gran acció de gràcies i lloança al Pare per les meravelles que ha realitzat i continua realitzant i, sobre tot, per l'obra salvadora del seu Fill, el senyal més gran del seu amor. Conté doncs la memòria del Senyor (anamnesi), especialment de la seva Pasqua, del seu pas de la mort a la vida, que s'actualitza i es fa present quan repetim en cada eucaristia el memorial del darrer sopar: el pa i el vi, que aquesta pregària consagra per la invocació de l'Esperit Sant (epiclesi), esdevenen la presència del Senyor enmig de la comunitat reunida, donant-se per amor, sacrifici que oferim al Pare per la nostra salvació. També demanem a l'Esperit Sant que ens transformi per esdevenir també nosaltres el cos de Crist, el poble sant de Déu, oferint-nos per amor a Déu i als germans per la construcció del Regne de Déu, amb un sol cor i un sol esperit, vivint la comunió amb l'Església universal, amb l'Església local, amb Església dels sants i amb els difunts.

Xavier Roig Rovira, pvre.

